

foretog denne en Afhøring af sigtede, men da han kom til det Resultat, at Rygterne intet havde paa sig, tav han om Sagen.

Men i *Nyborg* gav Gartneribetjentens Tilbøjeligheder overfor Fanger og Betjente sig saadanne Udslag, at de blev et om end foreløbig lavmælt saa dog almindeligt Samtaleemne og sluttelig bragtes til Inspektørens Kundskab. Betjenten afhørtes i denne Anledning ikke mindre end 3 Gange paa *Nyborg* Straffeanstalt, i Marts og Juni 1914 af Inspektøren og senere af Fængselsdirektøren — se Højesteretsdommen, Side 2 —, men stadig uden Resultat.

Disse Afhøringer foretoges paa Grundlag af en Melding, som den foran anførte Betjent, Løjtnant *Skaftø*, havde tilstillet Fængselsinspektør paa Grundlag af Meddelelser, han havde modtaget fra Betjente og Fanger, se Domsakten Nr. 9/1916 fra *Nyborg* Købstads Ekstraret, nærværende Sags Bilag 5, Side 41 og 44 ff.

De sidst citerede Pagina indeholder Løjtnant *Skaftø's* Vidneforklaring for Retten, af hvilken Mindretallet hid sætter:

„Efter at Betjent *K.* havde gjort ham — *Skaftø* — bekendt med Arrestantens Forhold overfor ham — *K.* —, følte Komparenten — *Skaftø* — det som sin Pligt at undersøge Arrestantens Færd, for, hvis Mistanken mod denne bestyrkedes, at henlede Inspektørens Opmærksomhed herpaa.“

Skaftø erklærer derefter, at den af Betjent *K.* i Retten fremsatte Forklaring var overensstemmende med den, *K.* havde givet overfor ham, og forklarer videre, at han

„tog sig derfor for, som foran bemærket, at lægge Mærke til Arrestantens Optræden navnlig overfor Fangerne, og i Maanederne December 1913 og Januar 1914 gjorde han da den Iagttagelse, at Arrestanten opholdt sig inde hos Fangerne fra et Kvarter til en halv Time, uden at Komparenten kunde forklare sig, hvad Arrestanten havde at gøre der, og det var da navnlig Fangerne Nr. 5, 80, 107, 110 og 177, som Arre-

stanten besøgte. — — — Det var i øvrigt ikke Komparenten alene, der gjorde disse Iagttagelser, det var ogsaa Betjentene F. H. N., og særlig V. M. A. Rent tilfældig hørte Komparenten en Dag, at Fange 84 fik Brystsukker af Arrestanten, og Fange 177 sagde i den Anledning til Fange 84: „Fik du noget af ham, for naar han kommer ind til mig, saa siger jeg til ham, at jeg vil lige saa godt have noget som du.“

„En Dag bad Fange 84 Komparenten om et Par nye Benklæder, men det nægtede Komparenten Fangen, fordi denne havde byttet Tøj med en anden Fange. Fange 84 tog saa sit Forklæde tilside, sigende: „Se, Hr. Betjent *Skaftø*, hvor snavsede mine Bukser er, faar jeg ingen andre, faar jeg aldrig noget af Hr. B. mere.“

„Komparenten fortalte dette til Betjent H. N., hvortil denne sagde, det er ingenting, jeg hørte en Fange (saa vidt Komparenten husker, var det Fange 153) fortælle, at Arrestanten havde berørt ham mellem Benene og sagt, sikket dejligt Bryst De har.“

„Komparenten besluttede sig nu til, efter forudgaaende Aftale med Kasseren, at meddele Inspektøren, saavel hvad Betjent *K.* havde fortalt, som hvad han selv havde erfaret om Arrestanten, men saa snart Komparenten begyndte at tale herom, blev Inspektøren opfarende og brutal og raabte op og sagde blandt andet, hvordan han turde fordristige sig til at rette sliig Beskyldning mod hans „bedste“ Ven. Komparenten maatte dog huske paa, „at det var noget af det frygteligste, man kunde sigte en Mand for“. Komparenten svarede, at han sigtede ikke Arrestanten, men han ansaa det for sin Pligt at nævne, hvad Betjentene talte om indbyrdes, og hvad han tilfældig havde havt Lejlighed til at høre Fangerne udtale.“

„Inspektøren blev nu mere rolig og lovede, at Sagen skulde blive undersøgt, idet han undskyldende tilføjede, at det